

Sara B. Savić

#17

BARBARA PARK

Sara B. Savič

je mala
maturantkinja

Ilustrovala
Denise Brunkus

Prevela
Vanja Gvero

MÓNO i MANJANA

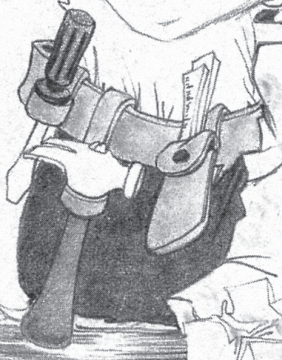
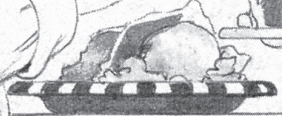
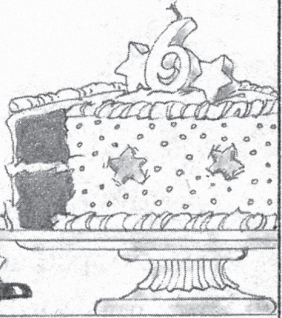

Sadržaj:

1. Mesec jun	7
2. Rime	13
3. Cerekanje	17
4. Morske vidrice i kape	24
5. Milion novaca	29
6. Umorna i žedna	35
7. Kapljice soka	39
8. Spremanje	45
9. Najbolji provod	52

SRECAN RODENDAN
SARO B.!

SRECAN RO

Mesec jun

Zovem se Sara B. Savić. To B je skraćeno od mog pravog imena Biserka. Ali ja ne volim ime Biserka. Ja volim samo B. i ništa više.

Po meni, najvažniji mesec u godini je jun. Zato što sam ja rođena u junu, naravno!

I slušajte sad ovo!

Juče mi je konačno bio rođendan!

SAD IMAM ČAK ŠEST GODINA!

Bio je to jedan čaroban dan, kad vam kažem!

Jer sam u subotu uveče, kad sam otišla na spavanje, imala samo pet godina.

A sledećeg jutra – opa! – **ČAK ŠEST!**

Moja Baka Jelena Milić priredila mi je žurku za *srećan mi rođendan*. Pozvala je moju Mamu i Tatu i mog Deku Aleksu Milića.

Pozvala je i mog malog batu Olivera. On ima sedam meseci. Nije se baš pokazao na žurci.

Mnogo mi se dopala ta moja žurka.

Prvo mi se dopala torta čokoladnica sa belim ukrasima. Zatim mi se svideo sladoled od jagodica. A onda su mi se dopali i baloni! I smešni rođendanski šeširi. I sve rođendanske čestitke!

Ali najviše od svega dopali su mi se...

MOJI POKLONI!

Trebalo je da otvorim pet kutija. I znate šta? Ni u jednoj nije bilo ništa za oblačenje!

Uglavnom sam dobila igračke i igre. I pojas s alatkama tačno za moj struk! A Deko Milić mi je kupio onu loptu koja pluta u vodokotliću!

Ali tu nije bio kraj silnom uzbuđenju! Jer, te večeri, dok me je ušuškavala u krevet, Mama me je podsetila da je u petak u školici mala matura!

Stomak mi je malčice zatreperio kad sam to čula. Brojala sam prste.

„Ali do petka ima samo pet dana“, rekla sam.

Progutala sam knedlu. „Malo nam se taj događaj neprimetno prišunjao, zar ne?“ pitala sam nervoznjikavo.

Mama me je zagrlila. „Nemoj da brineš, Saro B.“

„Matura će biti superzabavna. Obećavam. A tek prvi razred!“

„Ali Pavle Pavić kaže da će sledeće godine sve biti drugačije“, pričala sam joj. „Kaže da u prvom razredu neće biti ista deca kao u Sobi devet. I da će naši drugari iz razreda biti neki stranci čudaci.“

Mama se namrštila. „Ne, ne, ne. To nije istina“, kazala je. „Sigurna sam da ćeš znati dosta dece u razredu sledeće godine, Saro B.“

Čak iako tvoji najbolji drugari ne budu u tvom razredu, i dalje ćeš se igrati s njima na odmoru. Je l' tako?"

Klimnula sam glavom.

„Da. Valjda“, rekla sam. „Ali Pavle Pavić kaže i da ćemo mi biti gazde deci iz školice. To će biti zabavno, verovatno. A kaže on i da će nam mozak i stopala porasti duplo veći.“

Mama je dugo zurila u mene. „Taj Pavle Pavić je prava mudrica“, tiho je izustila.

Posle toga, još smo malo razgovarale o maturici i prvom razredu.

I znate šta?

Sutradan, u školici, moja učiteljica je o tome pričala *još više*.

Ona se zove Gospođa. Ima ona još jedno ime. Ali ja volim samo Gospođa i ništa više.

Gospođa je veselo pljesnula rukama.

„Dakle, to bi bilo to, dečaci i devojčice!“ kazala je. „Eto, dočekali smo i poslednju nedelju – nedelju mature. U sedam sati u petak uveče će deca iz Sobe osam i Sobe devet zajedno proslaviti malu maturu. Naravno, i deca iz prepodnevne smene školice. Svi će dobiti diplomu!“